

rigtigst, at det overlades til kongelig Anordning at bestemme, saavel paa hvilke Anstalter Loven skal komme til Anvendelse, som hvilke Lempelser der bør foretages i Lovens Bestemmelser. Et Udkast til en saadan Anordning, mærket L.*) (Bilag), tillader man sig hosløgt at fremsende. Som det fremgaar af Udkastet, har man tænkt sig, at Ulykkesforsikringsloven — i alt Fald foreløbig — kun skal komme til Anvendelse paa Personer, der er anbragt paa de i Anordningen særligt nævnte Anstalter, der tilhører *Stat og Kommune*. Saafremt man senere maatte anse det for ønskeligt, at Forsikringen udvides til ogsaa at omfatte Personer anbragte paa andre Anstalter og Anstalter, der drives af private Foreninger o. s. v., vil dette rettelig kunne ske ved ny Anordning.

Da der ikke altid behøver at være Tale om formel Tvang for de paagældende til at blive paa Anstalten, har man, i Modsætning til — hvad der er Tilfældet med den tyske »Unfallsfürsorge für Gefangene« af 30. Juni 1900 — ikke anset det for rigtigst at begrænse Lovens Gyldighed til Personer, der ved *Tvang* er anbragt paa Anstalten. I det hele finder man, at Begrænsningen maa overlades til Administrationen, saaledes at Ulykkesforsikringsloven ikke kommer til Anvendelse i Tilfælde, hvor Anordningen ikke gælder.

Medens der ikke skønnes at være nogen Anledning til at yde den paagældende Dagpenge, saalænge han fremdeles opholder sig paa Anstalten, har man dog fundet det rimeligt, at der kan ydes hans paarørende Hjælp, for saa vidt han af sin Arbejdsfortjeneste paa Anstalten har ydet disse Bidrag. Dog maa man, naar eventuelt Erstatning for blivende Følger af Ulykken — som nedenfor omhandlet — først kommer til Udbetaling paa det Tidspunkt, da den paagældende forlader Anstalten, anse det for rimeligt, at den omhandlede Hjælp til hans paarørende udstrækkes ud over det Tidspunkt, til hvilket Dagpenge efter Ulykkesforsikringsloven løber.

Raadet maa anse det for rigtigst, at de heromhandlede Personers Krav paa Invaliditetserstatning gøres afhængig af, at de kommer ud paa Arbejdsmarkedet igen, og paa samme Maade maa man anse det for rimeligt, at de efterlades Ret til Erstatning bliver gjort afhængig af, om de er i Live og opfylder Betingelserne for Erstatningsnyden paa det Tidspunkt, da forulykkede vilde være kommet ud fra Anstalten. Kun under de nævnte Forudsætninger skønner man nemlig, at der er lidt et Tab, som bør erstattes resp. den tilskadekomne og de efterladte.

Saavel den tilskadekomnes som de efterlades Kravs Størrelse vil i Overensstemmelse dermed efter Raadets Formening være at bestemme efter Forholdene paa det Tidspunkt, da den paagældende faktisk forlader Anstalten, eller — i Dødstilfælde — vilde have forladt den. De dertil sigtende Bestemmelser findes i Udkastets §§ 4—6.

Da de Regler, hvorefter de paa Anstalter af den nævnte Karakter anbragte Personer lønnes, er ganske afvigende fra de Regler, hvorefter frie Arbejdere lønnes, og da man maa skønne, at der ikke findes skellig Aarsag til at beregne de her omhandlede Personers Erstatning paa et ganske andet Løngrundlag end frie Arbejdere, idet det maa være Forudsætningen at beregne de paagældende Personers Erstatning saaledes, at de efter at have forladt Anstalten bliver stillet som frie Arbejdere, har man foreslaet i Udkastets § 7, at den Aarsløn, hvorefter Erstatningen beregnes, fastsættes af Raadet efter Skøn under Hensyntagen, dels til den Fortjeneste, de paagældende havde ved lovligt Arbejde, før de blev anbragt paa Anstalten, og dels til den Fortjeneste, som de sandsynligvis vilde kunne have opnaaet, saafremt de havde forladt Anstalten uden at være kommen til Skade.

Raadet finder i Forbindelse med det sidst berørte Spørgsmaal Anledning til paa ny at fremhæve, at det forekommer mindre formaalstjenligt, at den *militære Invalideforsørgelse* fremdeles skal staa som en Foranstaltning, der følger Regler, som paa vigtige Punkter ikke falder i Traad med den øvrige Ulykkesforsikringslovgivning, og med en Administration, der er ganske forskellig fra og uden Tilknytning til den øvrige sociale Lovgivnings Administration. Den ønskelige Ensartethed i civile og militære Invalidesagers Behandling og Bedømmelse vil derved paa Forhaand være afskaaret. Idet man ganske kan henholde sig til, hvad man herom har udtalt i sin Skrivelse af 6. November 1919 til Ministeriet i Anledning af det af Finansministeren forelagte Forslag til Lov om Invalideforsørgelse, skal man tillade sig at henstille, at

*) Er trykt som Bilag 3 til nærværende Lovforslag.